

бичамъ да слушамъ подобни нѣща. Останете сжсѣ здраве!

Мъченията или испытванията въ старо време са бѣха вкорѣниле въ сѣдопроизводствата до толкова, щото благодѣтелниятъ указъ, който ги искорѣни, на дълго време оставаше безъ никакво изпълнение. Въ оно-ва време мислѣха, че признанието на престѣпникътъ е твърде потрѣбно за пълното му обличение. Разбира се, че тая мисль не само че не е основателна, но, ако искате, тя е противна на здравиятъ юридически разумъ, защото ако отрицанието на осѣденниятъ са не приѣме за доказателство на неговата невинность, то неговото изказвание още по-малко може да служи за доказателство на неговата виновность. Даже и сега ми са случва да чувамъ отъ старите сѣдие, че имъ е нежелателно да са унищожи тоя варварски обичай. Но въ нашето време почти никой са не сѣмнѣваше въ потрѣбността на страшните мъчителни испытвания, нито сѣдиите, нито осѣденните. И така, повѣленгето на командантинътъ не зачуди никого отъ насъ и никого не обезпокои. Иванъ Игнатичъ отиде да доведе башкире-цътъ, който бѣше задрѣнъ въ хамбарътъ, и послѣ нѣколко минути той влѣзе заедно съ плѣнникътъ въ стаята. . . Командантинътъ заповѣда да го изведатъ предъ него.

Башкире-цътъ прекрачи съ голѣма мъжа презъ прагътъ (на краката му бѣха турени букаи) и, като свали високиятъ си калпакъ, задрѣ са до вратата. Азъ го поглѣднахъ и растрѣперахъ са. Никога нѣма да заборава тоя човѣкъ. Видеше са, че той има седемдесетъ години. Той нѣмаше нито носъ, нито уши. Главата му бѣше обжрсната; на мѣсто брада старчѣха нѣколко бѣли косми; той бѣше нисакъ, сухъ и прегжрбенъ; но въ маничките му очи горѣше сиденъ огнь. „А-а-а! каза